

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΟΥ

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

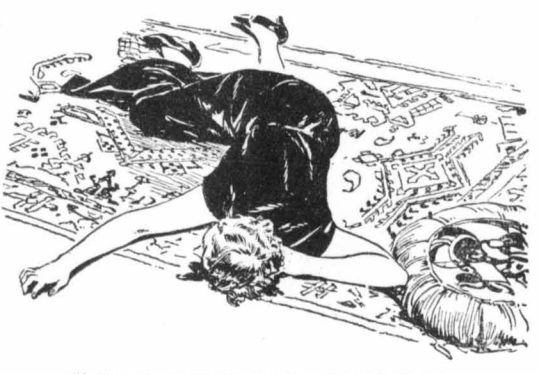
ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο Άνσέλιμο, ύποπτος τύπος, που περιλαμβάνεται ως κινηματογραφικός άσπιν...

σί... "Όσο το δυνατόν ταχύτερα... --"Α! "Όσο γι' αυτό, μείνετε ήσυχη... Αέριο το πρωί κιάλας...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

--Σας καταλαβαίνω πολύ καλά, κυρία, είπε ο "Ανσέλιμο, "Όποιαδήποτε άλλη στη θέση σας, δεν θά έκανε τόση ύπουλην...

Ο "Ανσέλιμο ήταν τόσο εξαφανισμένος, ώστε δεν συνδύεσε τη Λουκιανή πιά πέρα από το κεφαλόσκαλο. "Έπειτα εξαναγύρισε στην κάμαρή του...

"Η Λουκιανή σωρίστικε αναίσθητη κάτω στο πάτωμα...

Και όπότεσε άπάνω στο τραπέζι τα κομμάτια της, τυλιγμένα σ' ένα κερπάνο... Ο "Ανσέλιμο κύτταζε κατά...

Ενώ η Λουκιανή βρισκόταν στο σπίτι του "Ανσέλιμο, ο άφωτισμένος "Ιλαίρ έλεγε με τόνο αποφασιστικό στον "Άρχοντα του Μυστηρίου: --"Ακούστε, άφέντη, μά μη θυμώσετε...

ομένη... από μία άποψη μόνο: "Οτι ξεοδεύετε πολλά γι' αυτήν... Μά πότε σκεφθήκατε να τη βγαάτε έξω, να τη διασκεδάσετε; Είπε πολύ ώμορφη γυναίκα κι' ή ώμορφιά της την κάνει να φανταίνεται μεγαλύτερη από την ηλικία της... Μά στην πραγματικότητα, δεν είναι παρά μία κοπέλα δεκαεπτά χρονών, που μόλις χτές βγήκε από το οικοτροφείο... "Εσείς δεν σκεφτόσαστε άλλο από την τέχνη σας... "Επιμοείτε διαρκώς καινούργια νούμερα... Μένετε ώρες ολόκληρες μπροστά στον καθρέφτη σας... Σας καταλαβαίνω πολύ καλά, αφού είσατε ο πρώτος θαυματοποιός του κόσμου και δεν θέλετε να σας ξεπεράσει κανείς... Μά η γυναίκα σας σ' έλο αυτό το διάστημα πλήττει... στενοχωριέται θανάσιμα... Πρέπει να σας το πω, αφέντη... "Αν έξακολουθήσει το πράγμα έτσι, σιγά-σιγά θ' απομακρυνθεί από σας και θ' άκουση τα λόγια κάποιου άλλου... Τίνος; Δεν ξέρω, μά δεν λείπουν ποτέ οι υποψήφιοι γύρω απ' τις ώρες της γυναίκα... Και τώρα που σ' είπα ό,τι έπρεπε να σας πω, φεύγω... Δεν πρέπει να θυμώσετε μαζί μου... Θά σας ξαναδώ το βράδυ στην παράστασι... "Ωρεδούάρ!...

Ο θαυματοποιός με τα μάτια του κορμωμένα στον τάπητα, με τα χέρια στις τσέπες του, φαινόταν σαν να μην τον άκουσε... Μά, όταν η πόρτα ξανάκλεισε πίσω απ' τον 'Ιλαίρ, η κάμαρη του φάνηκε ανυπόφορα άδειαν, θλιβερή, έχθρική... Τά στοργικά λόγια του γέρο υπέρητη, εγαν άρσει... Γιατί η Λουκιανή δεν ήταν εκεί; Γιατί την είχε αφήσει να φύγει πρό όλίγου;... "Εκείνη ήταν το πουλάκι που τού τραγουδούσε, το καναρίνι του, η γοητεία και το χαμόγελο της ζωής του... Θά έφτανε πρό όλίγου να της πη: "Μείνε, μικρή μου Λούση!..."

"Όπου νάταν όμως θά ξαναγύριζε... Θά μισούσιγε την πόρτα, θά τουδειχνε πρώτα το χαμογελαστό μορφασμό του ώραιου φωτεινού προσώπου της... "Επίετα καθώς εκείνος θά της άνοιγε την άγκαλιά του, θά έτρεχε να ριχτεί μέσα σ' αυτήν..."

"Εμεινε δυό ολόκληρες ώρες στην κάμαρη του στο ξενοδοχείο, παραμονεύοντας τ' ανέθιαματα του άσσανσέρ. Κάθε φορά που τον άκουσε, έλπιζε ό,τι η πόρτα θ' άνοιγε και θ' άντίκρυζε τη Λουκιανή... "Αχ... γιατί να την αφήσω να φύγει; "Επτά ή ώρα κιόλας;

Τέλος, η πόρτα άνοιξε και η Λουκιανή φάνηκε!

—Μικρούλα μου! της φώναξε

Κι' έτρεξε προς αυτήν, η όποια του κάκου προσπάθησε να τον απομακρύνει. Τη σήκωσε άπάνω στα χέρια του, την έρριξε στα γόνατά του και, διά της βίας, τη γέμισε φιλήματα που κείνη δεν κατώρθωσε να τ' αποφύγει όλα.

—Σέ λατρεύω, αγάπη μου, Λούση μου! της έλεγε. Θέλω να γίνης εύτυχιμένη... λατρεμένη μου, μικρούλα μου... "Όχι, μείνε... "Ελα πιδ κοντά... πιδ κοντά άκόμα... Λούση μου, άγαπημένη μου Λούση... Δεν άγαπώ, παρά μόνο έσένα στον κόσμο... "Όλες μου τις άαχολίες, όλες μου τις φιλοδοξίες, θά τις έγκαταλείψω προς χάριν σου, άν θέλεις... για να γίνης εύτυχιμένη!... Λούση μου... Μικρή μου... Μικρή μου Λούση!...

—"Όχι, δεν μ' άγαπάει!... τον δέικομε η νέα γυναίκα Μου κανείς τη ζωή ανυπόφορη... Μά κατά βάση ήταν τόσο εύτυχιμένη, ώστε της φαινόταν πώς δεν θά μπορούσε ν' άνθέξει σ' αυτή την εύτυχία... —Σέ λατρεύω, Λούση μου! έξακολουθούσε ο "Αρχων του Μυστηρίου. Είσα όλη η εύτυχία που μπορώ νάχω... Θά θυσιάσω άκόμα και την τέχνη μου, προς χάριν σου... Δεν έχεις, παρά να μω το ζήτησης... Θέλω να γίνης εύτυχιμένη... Μικρούλα μου!... Μικρούλα μου..."

Λίγο έλειψε να τη σκοτώση η Λουκιανή η εύτυχία της... Γι' ατί σε μία στιγμή, ξεφεύγοντας από την άγκαλιά του "Αρχωντος του Μυστηρίου, σωριάστηκε άναίσθητη κάτω στο πάτωμα...

Μά γρήγορα τη συνέφεραν πάλι τά φιλά του συζύγου της...

Ο "Ανσέλμο ξαναγύρισε το ίδιο βράδυ στο σπίτι του, με το πρόσωπό του, γεμάτο φροντίδες... "Αναψε το ηλεκτρικό και, χωρίς καν να βγάλη το καπέλλο του και το πανωφόρι του, έβγαλε απ' την τσέπη του τά κοσμήματα της Λουκιανής με τις χουφτες και τά πέταξε σ' ένα μικρό πέταινο σάκκο, που τη νό-

χτα, θά τον έβαζε κάτω απ' το μαξιλάρι του.

Ο Λαπίντοβιτς, ο άδαμαντοπώλης-κλεπταποδόχος της όδου "Αγίου "Αντωνίου, δεν τού είχε προσφέρει, παρά μόνο έκατο σάραντα χιλιάδες για όλα τά κοσμήματα... Πώς ν' άρνηθή όμως;... Δεν είχε καιρό για να τρέξει σε όλους τους άδαμαντοπώλες του Παρισιού... Την άλλη μέρα το μεσημέρι θά πήγαινε πάλι στο Λαπίντοβιτς, θά τούδινε τά κοσμήματα και θά παίρνε τά έκατο σάραντα χιλιάρικά...

"Εκατό σάραντα χιλιάρικά... Δεν ήσαν ούτε το τέταρτο της αξίας των κοσμημάτων...

Ο "Ανσέλμο είχε βλαστημήσει τον Λαπίντοβιτς, χωρίς αυτός, βέβαιος για την έπιτυχία του, να πάμη να χαμογελάει πλαδάρα...

Μά τέλος πάντων... "Ετσι, αύριο στις τέσσερες το απόγευμα θά παίρνε την "αχαΐσα Παρισιού—Βουλώνης και στις έντεκα παρά πέντε τη νύχτα θά αποβιβαζόταν στο σταθμό της Βικτωρίας στο Λονδίνο...

Ο "Ανσέλμο φρόντισε να κείνη τις δυό έπιστολές, που είχε λάβει από το Συριές κι' έξακολουθούσε τις προετοιμασίες του...

"Α! "Ο Συριές... Περιφρονώσε τώρα το Συριές...

"Εξαφαν το κουδούνι της πόρτας της εισόδου άντηχαι...

Ο "Ανσέλμο έκρυψε το σασκουλάκι με τά κοσμήματα μέσα σ' ένα συρτάρι...

Το κουδούνι έσαναχτύπησε.

Ο "Ανσέλμο, πατώντας στις μύτες των ποδιών του, πήγε ως την πόρτα, την άνοιξε άπότομα και ρίχτηκε στο πλάι.

"Ήταν η Λουκιανή!

Μπήκε μέσα χαμογελαστή κι' έβουλη...

—Καλησέρα, κύριε "Ανσέλμο... "Όχι, δεν κάθουμαι... Δεν θά μείνω, παρά λίγες στιγμές μόνο... Μά περί τίνος πρόκειται... "Ω! θά με βρείτε τώρα πολύ διαφορετική από πριν... Μά, άκούστε: Πρό όλίγου, ο σύζυγός μου δείχτηκε τόσο καλός μαζί μου και έδειξε τόσο μεταμέλεια για τη σκηνη που έκανε, μω άποσχεθήκε τόσα πράγματα για το μέλλον, ώστε άσφαλώς δεν μπορώ να τον αφήσω... Ναι, μένω μαζί του...

—Πώς; τραύλιζε ο "Ανσέλμο. Μά το Χόλλυγουντ;... Το μέλλον σας ως κινηματογραφικού άστρους;

—Τά έγκατέλειψα όλα... "Αγαπώ το σύζυγό μου...

—Μά... καθήστε... Δεν είναι δυνατόν να...

—"Ω!... "Όχι... Δεν μπορώ να καθώσω... "Ήρθα βιαστικά...

"Ήταν, βλέπετε, άπαραίτητο να σας ειδοποιήσω έσάς πρώτον...

"Η έκπληξη του "Ανσέλμο μεταμορφωνόταν τώρα σε όργη...

"Ασφαλώς αυτή η γυναίκα θά τού δημιουργούσε ίστορίες...

—Μά γιατί τόση βία, αγάπητη κυρία;... Δεν είστε βιαστική...

—Ναι... Ναι... Είμαι βιαστική... "Ο σύζυγός μου με περιμένει μαζί με τον "Ιλαίρ... Και πρέπει, αύριο το πρωί, να ξαναβάλω στην κάσσα μου τά κοσμήματα και τις δεκαεπτά χιλιάδες φράγκα, που λογαριαζα να χρησιμοποιήσω για το ταξείδι στο Χόλλυγουντ!...

—Και ήρθατε για να τά πάρετε;...

—Μά... βέβαια!...

"Εξαφαν τότε η φωνή του "Ανσέλμο άλλαξε. Με προφορά άπάχηκη, της άπάντησε:

—Και μω το λέτε αυτό με τον πιδ φυσικό τόνο του κόσμου;

—Τί θέλετε να πητε;

Ο "Ανσέλμο κάθησε στην άκρη του τραπεζιού και της άπάντησε:

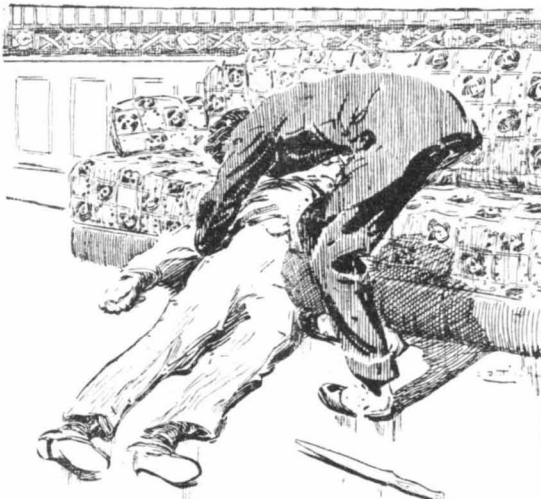
—Μικρούλα μου, δεν με έξερετε... Δεν είμαι από εκείνους, στους όποιους λένε μαυρο στις πέντε τ' απόγευμα και άσπρο στις άχτώ το βράδυ... Δεν σας ξανάγκασα εγώ να μω φέρετε τά διαμαντικά σας και τά χιλιάρικά σας... Μονάχη σας, με όλη σας τη θέληση, τά φέρατε... "Ε, λοιπόν, αυτά τά πράγματα δεν έπιστρέφονται.

"Η Λουκιανή σηκώθηκε με πρόσωπο πελιδνό, με χέρια τρεμάμενα:

—Τί είπατε; τραύλιζε.

—Είπα ότι αυτά τά πράγματα δεν έπιστρέφονται.

(Άκολουθεί)

Πλησίασε τον Ανσέλμο και τον άνασκήκωσε λίγο...